

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sži/9/2012
Identifikačné číslo spisu:	1009200100
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1009200100.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: EUREA, občianske združenie, so sídlom v Bratislave, Tupého 25/A, IČO: 30 794 242, zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, so sídlom v Bernolákove, Národného oslobodenia 25, proti žalovanému: Slovenská komora exekútorov, so sídlom v Bratislave, Šustekova 49, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 16. decembra 2008, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 S 15/2009-37 zo dňa 15. júna 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 S 15/2009-37 zo dňa 15. júna 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 4 S 15/2009-37 zo dňa 15. júna 2012 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu proti fiktívnemu rozhodnutiu žalovaného zo dňa 16. decembra 2008, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu zo dňa 1. decembra 2008 a potvrdené fiktívne prvostupňové rozhodnutie zo dňa 25. novembra 2008. Žalobca žiadal žalovaného o sprístupnenie interného normatívneho aktu, prípadne odporúčania, usmernenia, vydaného komorou, ktorý určuje (odporúča) súdnym exekútorom spôsob a pravidlá vymožených prostriedkov na bankových účtoch exekútora. Žalovaný ako povinná osoba v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 211/2000 Z. z.) vydal oznámenie, v ktorom žalobcovi oznámil, že procesný postup exekútora pri výkone exekučnej činnosti je ustanoveným zákonom č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len zákon č. 233/1995 Z. z.), preto nie je potrebné, aby žalovaný riešil uvedenú problematiku interným predpisom.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že vo veci bolo medzi účastníkmi sporné, či zo zákona nastali podmienky vedúce k vydaniu tzv. fiktívneho rozhodnutia podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000

Z. z. a následne v dôsledku podania odvolania zo strany žalobcu k vydaniu druhostupňového fiktívneho rozhodnutia, spôsobilého podrobiť sa súdnemu prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Žalovaný v zákonnej lehote žalobcovi odpovedal na jeho žiadosť listom zo dňa 14. novembra 2008, v ktorom žalobcovi oznámil, že procesný postup exekútora pri výkone exekúcie, jeho postavenie, kompetencie a povinnosti pri výkone exekučnej činnosti, sú ustanovené zákonom č. 233/1995 Z. z. Požadované informácie sú komplexne a jednoznačne obsiahnuté vo všeobecne záväzných právnych predpisoch, preto nie je potrebné, aby žalovaný riešil uvedenú problematiku interným predpisom. Podľa názoru krajského súdu žalovaný odpovedal žalobcovi na jeho žiadosť adekvátnym spôsobom a v súlade s § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.; zrozumiteľne a výslovne uviedol, že požadované informácie týkajúce sa súdneho exekútora žalobca môže nájsť vo všeobecne záväzných právnych predpisoch (zákon č. 233/1995 Z. z.), pričom výslovne uviedol aj to, že uvedenú problematiku žiaden interný predpis nerieši. Žalobca bol na požadované informácie odkázaný v súlade s § 7 zákona č. 211/2000 Z. z. Z toho dôvodu nemožno tvrdiť, že žalovaný bol nečinný, resp. že žalobcovi neposkytol žiadne informácie. Krajský súd neakceptoval tvrdenie žalobcu, že keď mu nebol zo strany žalovaného poskytnutý interný normatívny akt, odporúčanie alebo usmernenie, tak nedošlo k sprístupneniu informácií. Obsahom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žalobcu. Krajský súd citoval rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2SŽi/5/2011 zo dňa 16. novembra 2011. Podľa názoru krajského súdu k žiadnej ujme na právach žalobcu v dôsledku neexistujúceho fiktívneho rozhodnutia nemohlo dôjsť. Účel zákona č. 211/2000 Z. z. bol v danom prípade naplnený.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol zmeniť rozsudok súdu prvého stupňa a žalobe vyhovieť; uplatnil si nárok na náhradu trov konania. V odvolaní namietal, že žalobca žiadal o sprístupnenie interného normatívneho aktu vydaného žalovaným, o ktorého existencii počul od exekútorov a ktorého obsah mal byť hrubo nezákonný. Jeho obsahom totiž mal byť príkaz súdnym exekútorom, aby vymožené prostriedky ukladali na bezúročnom účte v určitej banke, čím by boli poškodzovaní oprávnení, ktorým v zmysle § 156 zákona č. 233/1995 Z. z. patria aj úroky z výťažku dražby. Žalovaný podľa žalobcu reagoval indiferentnou odpoveďou, ktorej obsahom bolo oznámenie, že postup súdneho exekútora upravuje zákon č. 233/1995 Z. z., a teda nie je potrebné, aby žalovaný vydal interný normatívny akt. Žalobca sa však nepýtal, ktorý zákon upravuje postup exekútora a či je niečo potrebné riešiť interným predpisom, ale žiadal sprístupniť interný akt žalobcu. Zároveň uviedol, žeby do istej miery privítal aj odpoveď, že požadovaný interný normatívny akt neexistuje. Takéto tvrdenie však zo strany žalovaného neodznalo. Pokiaľ žalobcovi nebola informácia sprístupnená, mali mu byť oznámené dôvody nesprístupnenia, s ktorými by žalobca mohol polemizovať v rozklade. Podľa názoru žalobcu žalovaný zostal nečinný, čím vzniklo fiktívne rozhodnutie podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na ustanovenia § 16, § 18 ods. 1, § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. poskytnutie informácie žalovaného nie je odmietnutím požadovanej informácie a nejde ani o nesprístupnenie informácie. Žalobcovi bola poskytnutá informácia v zákonom stanovenej lehote, žalovaný preto nebol nečinný a nemohlo dôjsť k vydaniu fiktívneho rozhodnutia v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a jeho internetovej stránke www.nsud.sk (§ 156 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Právo na informácie spolu so slobodou prejavu sú ústavnými právami každého subjektu garantovanými Ústavou Slovenskej republiky, Listou základných práv a slobôd a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť len zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Výkladovým pravidlom pri obmedzovaní základných práv a slobôd je ustanovenie čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Rozsah obmedzení základných práv a slobôd je potrebné vykladať reštriktívne. Zákon č. 211/2000 Z. z. potom v podrobnostiach upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného č. 3887, 4187, zistil, že žalobca žiadosťou doručenou žalovanému dňa 12. novembra 2008 požiadal podľa § 2 ods. 2 a § 14 zákona č. 211/2000 Z. z. o sprístupnenie interného normatívneho aktu, príp. odporúčania, usmernenia, vydaného žalovaným, ktorým sa určuje (odporúča) súdnym exekútorom spôsob a pravidlá uloženia vymožených prostriedkov na bankových účtoch exekútora.

Žalovaný listom č. SKE 2403/08 zo dňa 14. novembra 2008 žalobcovi oznámil, že procesný postup súdneho exekútora pri vykonávaní exekúcie, jeho postavenie, kompetencie a povinnosti pri výkone exekučnej činnosti, sú ustanovené zákonom NR SR č. 233/1995 Z. z. Žalobcom požadované informácie sú komplexne a jednoznačne obsiahnuté vo všeobecne záväzných právnych predpisoch, preto nie je potrebné, aby žalovaný riešil uvedenú problematiku interným predpisom.

Žalobca podal proti podľa jeho názoru fiktívnemu rozhodnutiu žalovaného rozklad. Žalovaný k rozkladu zaujal stanovisko v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., podľa ktorého proti rozhodnutiu, ktorým bolo žiadosti žiadateľa vyhovie, nie je prípustný opravný prostriedok. Žalovaný sa preto rozkladom ďalej nezaoberal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v prvom rade poukazuje na správne konštatovanie krajského súdu, že medzi účastníkmi je spornou otázkou vydania alebo nevydania fiktívneho rozhodnutia žalovaného v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. a následná možnosť podania opravného prostriedku.

Zákon č. 211/2000 Z. z. pri sprístupňovaní informácií rozlišuje tri spôsoby vybavenia žiadosti, a to keď:

- povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 (ústne, písomne, odpis, výpis, kópia informácií, telefonicky, faxom, poštou, elektronickou poštou) a v zákonom stanovenej lehote; v tomto prípade sa rozhodnutie urobí záznamom v spise a nie je proti nemu prípustný opravný prostriedok - § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.
- povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti; v tom prípade vydá v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie, proti ktorému je prípustný opravný prostriedok - § 18 ods. 2, § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.
- povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila, predpokladá sa, že vydala fiktívne rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu a je proti nemu prípustný opravný prostriedok - § 18 ods. 3, § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky žalobcovi bola poskytnutá požadovaná informácia v zmysle § 18 ods. 1 v spojení s § 16 zákona č. 211/2000 Z. z.: žalovaný uviedol, že procesný postup súdnych exekútorov a ich kompetencie sú ustanovené zákonom č. 233/1995 Z. z., žalobcom požadované informácie sú komplexne obsiahnuté vo všeobecne záväzných právnych predpisoch, a preto nie je potrebné, aby žalovaný riešil uvedenú problematiku interným predpisom. Z toho jednoznačne, použiv jazykový a logický výklad, vyplýva, že žalovaný interný predpis nevydal, preto ho nemôže žalobcovi poskytnúť. Žiaden iný výklad oznámenia žalovaného zo 14. novembra 2008 nie je vzhľadom na jeho obsah možný.

Žalobcovi bola poskytnutá požadovaná informácia, aj keď v inej forme a rozsahu, akú žiadal. Nemožno

preto hovoriť o vydaní fiktívneho rozhodnutia, pretože nejde o rozhodnutie uvedené v § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z., v ktorom by:

1. povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie, alebo
2. povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti nevydala rozhodnutie, alebo
3. povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti informáciu nesprístupnila.

Fikcia rozhodnutia podľa citovaného ustanovenia nastáva až vtedy, keď je povinná osoba v zákonnej lehote nečinná. V predmetnej právnej veci však povinná osoba - žalovaný - nebola nečinná, v zákonnej lehote poskytla informácie, vydala rozhodnutie a informáciu sprístupnila, aj keď v inom ako žalobcom požadovanom rozsahu. Obsahom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žalobcu (pozri napríklad uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 184/03 z 1. októbra 2003, publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 334/2003, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2SŽi/5/2011 zo dňa 16. novembra 2011).

Keďže nedošlo k vydaniu fiktívneho rozhodnutia podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z., ale k sprístupneniu informácie v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok, žalovaný postupoval správne, keď rozklad žalobcu vyhodnotil ako neprípustný, a ktorým sa ďalej nemohol zaoberať. V tom prípade nemohlo prísť ani k vydaniu druhostupňového fiktívneho rozhodnutia o rozklade. Skutočnosť, že sa žalobca nestotožňuje s obsahom zverejnenej informácie, bez ďalšieho nepredstavuje porušenie ustanovení zákona č. 211/2000 Z. z., ani porušenie práva žalobcu na prijímanie informácií v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje postup a rozhodnutie žalovaného za súladný so zákonom č. 211/2000 Z. z. a čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Krajský súd v Bratislave nepochybil, keď žalobu žalobcu zamietol. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 S 15/2009-37 zo dňa 15. júna 2012 ako súladný so zákonom potvrdil (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.